

VERES ATTILA

Napégette

Gyerekkoromban rákaptam a *Magic: The Gathering* nevű kártyajátékra. Lezárt csomagokat kellett hozzá vásárolni, és az azokban található lapokból összeállítani egy saját harci paklit, ami segítségével legyőzhettem az ellenfeleimet; hozzám hasonló gyerekeket. Az egyik frissen vásárolt csomagban találtam egy lapot, aminek az volt a neve, hogy Arany Lótusz.

Én nem Arany Lótuszt akartam, hanem Fekete Lótuszt. A Fekete Lótusz az egyik legerősebb és legértékesebb lap a *Magic: The Gathering* világában, és elkeseredtem, amiért csupán egy gyengébb, kevésbé értékes változatát emelhettem ki a frissen bontott csomagból. Az Arany Lótusz is elég jó lap volt; de nem a legjobb. Néhány napig emésztettem magam a lap kapcsán, végül úgy döntöttem, hogy beszélek édesapámmal. Azt akartam, hogy változtassa a lapot Arany Lótuszból Fekete Lótusszá.

Mielőtt beszéltem volna vele, álmodtam. Álomban a Valhalla felé sétáltam. Gyerekkoromban a Valhalla apró belvárosi üzlet volt a szülővárosomban, ahol fantasztikus könyveket, szerepjátékos kiegészítőket, társasjátékokat és kártyákat lehetett vásárolni, de a zsúfolt asztaloknál szabadon játszhattunk is. Ekkoriban még nem volt mindenkinek számítógépe. A Valhallában nyolc PC állt rendelkezésre, amiken kipróbálhattuk az aktuális játékokat. Fél vagy egész órára bérelhattünk gépet. Végül ez lett a Valhalla veszte: az adóhatóság csapott le rájuk, mivel illegálisan használták a játékszoftvereket.

Álomban a Valhalla ajtaján rács volt. A barátaim tanácstalanul álltak az épület előtt. Sűrű, hideg köd lepte be az utcákat. Intettem a barátaimnak, de ők nem néztek rám. Körbeálltak egy testet, ami az aszfalton hevert. Közelebb léptem. A barátaim álomban arról beszéltek, hogy a lábuk előtt heverő személy lezuhant az égből, pont a Valhalla bezárt ajtaja elé, és ez baljóslatú esemény, hiszen a Valhallának nyitva kellene lennie.

Lenéztem a darabokra tört testre. Édesapám volt az.

Ezt jelnek vettem, és másnap megkérdeztem tőle, hogy átváltoztatná-e számomra a kártyát aranyszínűről Fekete Lótuszcá.

Édesapám különleges ember volt. Édesapám a létezés mélyebb rétegeit kutatta. Édesapám utazott, nem csupán térben, hanem időben is. Édesapám emlékezett előző nyolc életének minden pillanatára és az azokat megelőző életei nagyobbik részére, még akkor is, ha akkor még nem emberi lényként élt, hanem madárként, egysejtűként vagy tiszta tavaszi szellőként.

Édesapám az előző nyolc életében is ugyanazt az életet élte, amit gyerekkoromban. A halál mindössze könnyű álom volt számára, mielőtt újrakezdődne a munka. Az volt csupán a különbség, hogy az előző nyolc életében nem volt gyermeke.

Apám elmondta, hogyan fogantam. Egy éjszaka, amikor a csillagok állása tökéletes volt, amikor a Hold megfelelő méretűre apadt, amikor az Égi Figyelők is behunyták szemüket, édesapám elhagyta a testét, kilopakodott az égboltra, az égbolton túli űr hidegébe, egyenesen a Nap szíve felé.

Akkor egyszer nem Mesterutazóként közelített a Nap felé, hanem szerelmesként. Simogatta és csókolta a Nap húsát, magához vonta és magáévá tette.

Mikor visszatért a saját, földi testébe, forróságot érzett a szájában. Édesapám ellopott egy apró darabot a Napból, és visszahozta magával. Még aznap éjjel édesanyám lába közé köpte ezt a darabot, egész mélyen, hogy megfogjon. Kilenc hónappal később születtem

én. Apám esküszik, hogy édesanyámhoz hozzá sem nyúlt ebben az időben, és én ezért tulajdonképpen a Nap gyermeke vagyok.

Mindig félregombolta az ingét. Néha viccelt is velem, hogy direkt csinálja, csak hogy jobban idomuljon a környezetéhez. Máshogy beszélt, mint a helyiek. Diplomás ember volt, ezért sem értették sokan, hogy miért épp itt élünk, Nyíregyháza külvárosában. Én sem értettem, de apám gyakran mondta, hogy a legmagasabb célokat csak a legnagyobb mélységből lehet elérni.

Felnéztem apámra, és tiszteltem őt. Apám kizárólag a kutatásnak élt. Másokkal szemben nem a napi túlélés igényei mozgatták. Édesapám nem volt a kapitalista rendszer rab-szolgája, hiszen a saját testének is csak részben volt foglya, szemben legtöbbszörünkkel. Ha megfelelő állapotba került, akkor apám kilépett a testéből, hogy újabb és újabb szférákat fedezzen fel, amik az átlagember számára láthatatlanok.

Édesapámat leginkább mégis a Nap misztériumai izgatták már nyolc élet óta.

Olyankor beszélt erről, amikor részeg volt. Apámnak gyakran kellett részegnek lennie, hogy elvégezhesse a feladatát. Muskotályt vett, amit másfél literes műanyag palackban árultak, és már reggel inni kezdett. Hosszan, intenzíven kellett innia, hogy elérje a megfelelő állapotot, amiben levetheti és hátrahagyhatja a testét, mielőtt felfedezőútra indulna.

A kettő között, ha épp olyan kedve támadt, és otthon voltam, akkor magához vont. Forró volt a tenyere, mintha a Nap maga simogatna. Az inge savanyú izzadságszagot árasztott, de nem zavart.

Olyankor mesélt nekem a kalandjairól a külső szférákban. A szabadságról, amit odakint érez, amikor a teste nélkül száguld a Nap felé.

Apám célja egyszerű volt már nyolc élet óta. Behatolni a Napba, a Nap legmélyére; a szívébe. Ott áll egy ajtó, amit ha kitársz, akkor az egész világot kitárod. Akkor nincs szükség többé testre, hanem szabadon mozoghatsz újabb, ismeretlen szférák felé.

De a Nap kiismerhetetlen és veszélyekkel teli, nehezen navigálható táj. Ráadásul az olyanokra, mint édesapám, vadásznak is a szférák őrzői. Hogy ezek emberek vagy isteni lények, azt apám ritkán tudta világosan megfogalmazni. Apám munkája nem nevezhető egzakt tudománynak. Gondolatok, rítusok, szimbólumok kavalkádja inkább, amiben ritkán fedezhető fel logika.

Annyi biztos csak, hogy apám szeretett engem. Bármilyen történet, mindig szeretett. Én is szerettem őt; de félttem és tiszteltem is. Vágytam rá, hogy egyszer majd olyan lehessen, mint ő. Amikor a nappali padlóján feküdt egy hányástócsa mellett, akkor gyakran leültem mellé, és irigykedtem rá, hiszen édesapám igazából nem ájultan feküdt a saját mocskában, hanem szabadon repült valahol odakint, a látható égbolton túl. Féltettem is, természetesen, hiszen az Égi Figyelők mindig veszélyt jelentettek rá.

Apám persze nem csak a láthatatlan világoknak volt a mestere. Az ott megszerzett tudás segítségével a mi valóságunkat is átalakíthatta, ahogy csak kedve tartotta. Bizonyos tekintetben apám hatalma végtelen volt. Azóta megértettem, hogy éppen ez az apámhoz hasonló Mesterutazók tragédiája. Kielégíthetnék minden materiális igényüket; de őket már más vágyak vonzzák. Olyan vágyak, amiknek nincsen köztük az anyagi javakhoz.

Gyakran kérdeztem apámtól, hogy nem teremtene-e nekünk több pénzt; nagyobb házat és egy számítógépet, hogy ne a Valhallásban kelljen bérelnem a játékidőt, ha *Counter-Strike*-ozni akarok. Apám nem pazarolta el a hatalmát, mert félt, hogy az Égi Figyelők észreveszik ténykedését, és eljönnek érte akkor, amikor épp nem tudja a szférák támadásai ellen megvédeni magát.

Mindennap vásárolt három vagy négy kaparós sorsjegyet. Gyakran nyert is velük, mert az utazásai során nyert kozmikus energiával képes volt a szelvények számait megváltoztatni. Ezt alaposan elmagyarázta nekem, ezért is gondoltam, hogy megváltoztathatja a *Magic: The Gathering* kártyámat is. Amennyire értettem gyerekként, mi a kaparós

sorsjegyekből éltünk, és talán valamennyi családi hagyatékból. A születésem előtt édesapámnak volt rendes munkája is, de egy reggel úgy ébredt, hogy a Nap szólítja őt. Abban a pillanatban visszaemlékezett előző nyolc életének minden pillanatára, és nem térhetett vissza az életbe, amit korábban élt. Volt felesége is, de ezután nem sokkal elváltak.

Apám már nagyon közel volt ahhoz, hogy elérje a célját, és kiemelkedjen ebből a világból. Gyakran azt gondolom, hogy csak miattam nem tette.

A kaparós sorsjegyeken kívül apám hatalma abban mutatkozott meg, hogy mindig képes volt elcsábítani a nőket. Megéreztek rajta a Nap mélyének illatát. Az anyám is ilyen nő volt. A születésem után nem sokkal elhagyta apámat, talán külföldre ment. Apám időnként utalt rá, hogy születésem idején édesanyám még nem volt nagykorú.

Édesapám szerette a fiatalokat. Szerette a magánál fiatalabb nőket is. Az energiájukat használta fel arra, hogy a szférákban utazzon, és hogy túljusson a Nap legkegyetlenebb csapdáin.

A legtöbb ilyen nő hamar kikopott apám mellől; ő mégis talált újabbakat.

Amikor édesapámat megkértem, hogy változtassa át a kártyámat aranyról feketére, akkor a bizonytalanság időszakát éltem át. Nem vagyok idióta. Szerettem apámat, és tudtam, hogy ő is szeret engem, és tudtam, hogy apám különleges ember. De gyerekként észrevettem azt is, hogy milyen gyakran nevetik ki édesapámat a háta mögött; hogy milyen gyakran látogatnak minket a szociális munkások.

Sokáig az élet természetes rendjeként fogadtam el mindezt. Édesapám szeretett engem. Édesapám törődött velem. Ez soha nem volt kérdés számomra. Édesapám soha nem bántott volna engem.

Mégis; mégis bántott. Azzal, hogy nem lehettem olyan, mint a többiek. Azzal, hogy az én apámat kinevették, ha kiment a kocsmából. Hogy én voltam a bolond fia.

Kivéve, persze, ha tévednek mindannyian. Ha édesapám csupán nagyobb, magasabb rendű célokért küzd, mint amit ezek az emberek valaha is megérthetnek. Ezért amikor édesapám józan volt, leültem elé a kártyámmal, és elmondtam neki, mit szeretnék. Hogy az Arany Lótuszom Fekete Lótuszá váljon; hogy a lap csodával teljen meg.

Apám hosszú ideig fogta a kezében a *Magic: The Gathering* lapot. Nézte a Lótusz képét, a kép alatt a leírást, a jobb felső sarokban az értéket. Megmutattam neki egy fénymásolt lapon, hogy milyen a Fekete Lótusz. Apám szemei lassan vándoroltak egyik lótuszról a másikra, majd vissza. Az volt a két lap közötti lényegi különbség, hogy az Arany Lótuszt manáért játszhattam ki, a Fekete Lótuszt ingyen; illetve az egyik lótusz aranyszínű volt a képen, a másik fekete.

Nem tehetem, mondta végül apám.

Úgy éreztem, mintha zuhannék. Pedig mit várhattam volna? Hogy édesapám a szemem láttára változtatja meg a kártyát? Hogy édesapám bebizonyítja nekem, hogy mégiscsak mindentudással és erővel rendelkezik a Földön, és nem csupán egy rozzant, örült alkoholist?

Meg tudnám tenni, mondta. Könnyűszerrel meg tudnám. Nem az a probléma.

Hanem mi, kérdeztem. A torkomat szorította a sírás.

Az, hogy ezek mágikus lapok. Lehet, hogy neked, fiam, ez csak egy játék. De nézd meg, tele van a lap szimbólumokkal, értékekkel, jelentésekkel. Ahhoz, hogy ez a lap megváltozzon, magasabb szférákból kell erőt koncentrálnom. Tudod, mit jelent az? Hogy akkor észrevesznek a Figyelők. Észrevesznek, és eljönnek értem, a Nap minden erejével lesújtanak rám. Ezért nem tehetem, fiam.

Persze, hogy bánom, amit édesapának ekkor mondtam. Mindennap bánom. De mit tehettem volna? Meddig kellett volna várnom, hogy bizonyítékát lássam édesapám csodáinak? Miért hazudtam volna tovább azt, hogy hiszek neki, amikor nem hittem már egyáltalán?

Ahogy gyerekként dühöngtem, a könnyeimen át is láttam, hogy apámat elhagyja az erő. Hogy apám, mint a szörnyeteg, amikor tükörbe néz, saját fagyott másává változik. Nem vagy az apám, üvöltöttem édesapám arcába.

Ezt gondolod?, kérdezte. Bólintottam.

Nem vagy a fiam, mondta. Sem a Napé, köpte. Senki fia vagy.

Nem gondolta komolyan. Csak az indulat mondatta vele. Elmenekültem a konyhából, és gyűlöltem apámat. Persze, ez a gyűlölet idővel szeretetté szelídült volna. Talán már reggelre. Talán csak hetek múlva.

Apám éjszaka bejött a szobámba. Alig állt a lábán, olyan részeg volt. A pálinkabűz megtöltötte a lakást. Apám megállt az ágyam mellett. Azt hittem, meg fog ölelni, de csak a tászámban kezdett el kotorászni. Kivett valamit. A zörgésből megismertem, hogy a *Magic: The Gathering* paklim volt az. Édesapám kiválasztotta a pakliból a Lótuszt.

Szeretlek, dörmögte apám. Én úgy tettem, mintha aludnék.

Apám megtörölte taknyos orrát, és kiment a szobámból.

Idővel elaludtam. Ismét a Valhallával álmodtam. Az épület felé tartottam; a várost sűrű, fehér köd lepte el. Minél hamarabb a Valhallába akartam érni, hogy legyen idő elrendezni a paklimat a meccs előtt. Aztán eszembe jutott, hogy apám a Valhalla előtt fekszik, mert lezuhant az égből.

Azonban mikor a Valhallához értem, apámat nem találtam a betonon. A barátaim is eltűntek, csak a Valhalla bámult engem lerácsozott ablakaival. Apa, kérdeztem az üres utcától, ahol a köd csak sűrűbb és fojtogatóbb lett. Apa, kérdeztem újra, de már alig jött ki hang a torkomon, annyira kiszáradt. Már csak köhögni tudtam.

Épp a köhögésem ébresztett fel. A szobámban állt a füst. A ház, mintha valami hatalmas, kivénhedt jószággá vált volna, egyre csak recsegett és morgott. Szédültem, és vadozatújj, korábban nem tapasztalt érzés lett úrrá rajtam. Az állatok mindent elöntő rettegése erdőtűz idején.

Égett a ház. Az ajtóhoz rohantam, de a kilincs olyan forró volt, hogy azonnal leégette a bőrt a tenyeremről. Sikoltottam, és visszarántottam a kezem.

Apámra gondoltam; apámra, aki ennél is nagyobb forráságban navigálja keresztül magát a Nap csapdákkal teli labirintusán estéről estére. Apámra, aki valahol ott volt az ajtón túl; de mégsem volt már ott. Édesapám utazott most is.

Szorítottam a megégett kezem, és tudtam, hogy édesapám nem fog visszatérni erről az útról. Végre elengedtem. Most, hogy nem tartom vissza, most indulhatott el a Nap szíve felé; mert ha kitarja azt az ajtót, akkor onnan nincs visszatérés. Igen, gondoltam; édesapám most már szabad.

Nem tudom, mikor vesztettem el az eszméletem. A következő emlékem az, hogy egy tűzoltó azbesztkabátjára hanyok, és reszketek. Hosszú ideig nem voltak ezután összefüggő gondolataim.

A szakértők szerint apám valószínűleg elaludt egy cigarettával a kezében. Kis esély van arra is, hogy szándékosan gyújtotta fel a lakást. Ezt már nem lehet bizonyítani. A teste pozíciója alapján nem volt eszméleténél a halál folyamata során. Ez is csak azt bizonyítja, hogy végső útja a szférákon túlra sikeres volt.

Egy utolsó ajándékot hagyott nekem hátra. A konyha maradványai közt találtam meg, a törmelék alól fehérlett az egyik sarka.

Csak a Lótusz a kártyalap közepén – csak az lett a Nap hőjétől fekete.